

Відпустіть мене. Відпустіть мене. Відпустіть мене.

Будьласкабудьласкабудьласка БУДЬ ЛАСКА

БУДЬ ЛАСКА
БУДЬ ЛАСКА
БУДЬ ЛАСКА

ВІДПУСТІТЬ
МЕНЕ,
БЛЯ...

ДІАМАНТ

Запах. Це було перше відчуття, що достукалося до мене. Ліпше замість нього було б щось інше, бо запахів одразу стало надто багато: пахощі людських тіл, прятий одеколон і ще щось, що можна описати як сморід втіленого зла.

А тоді дало про себе знати моє шосте відчуття, шепочучи щось тривожне й невідворотне.

Я — в небезпеці.

Сигнали підсвідомості злилися в повноцінну пісню, сповнену лементу й гучних звуків, що занурювали мене в карколомну паніку. Рівень адреналіну в крові підстрибнув, і мені заледве вистачало розуму поводитися так тихо, як я могла.

Я повільно розплющила закислі очі й виявила: навколо — суцільна пітьма. За мить я второпала, що на моїх очах — пов'язка.

А потім блаженне заціпеніння, в якому я прокинулася, зникло, і я задихнулася від всепоглинаючого болю, який охопив моє тіло.

Господи, оце так почуваються ті, хто вижив? Я точно не померла. Тоді мені було б затишно. І, може, я й закохалась у сталкера, та нехай мене грім поб'є, якщо після смерті я не опинюся біля райської брами.

Я, чорт забирай, заслужила на цю срань.

Намагаючись не думати про біль, я ламала голову, що ж зі мною сталося. Неясно пригадувала повідомлення від Деї, яка просила мене приїхати. Моє хвилювання, коли вона не відповідала на дзвінки. Як

я вирішила, що щось трапилося, метнулася до автівки, а потім світло фар, паніка, удар... і більш нічого.

А тепер я тут... байдуже де... Головне — не в безпеці.

Ісусе, та чи взагалі мені писала Дея? Чи з нею також щось трапилося?

Щойно такий варіант спав на думку, мене огорнула паніка. У голові роїлися різні сценарії, дедалі гірші, тож зрештою тривога й відчай заповнили мене. Дея справді могла бути в серйозній небезпеці або, можливо, вже постраждала.

Однак, чорт забирай, я сама точно, без усіляких «може», була в серйозній небезпеці й гадки не мала, як у біса вибратися з цієї халепи.

Я часто-часто дихала, а серце калатало так сильно, що завдавало фізичного болю, ударяючись об ребра. Усю мізерну силу, що залишилася, я витратила на те, аби не галасувати.

Де я, чорт забирай?

І де Зейд?

Я почула тихі, глухі голоси, спочатку ледь чутні через те, що в мене шуміло у вухах, але поступово той шум ущух, і голоси зазвучали виразніше. Я нашорошила вуха, намагаючись розібрати, про що говорять, попри стукіт серця і біль, що збільшувався у моєму тілі, наче кулька з водою.

Виявилось, у страждань також є голос, і він збіса гучний.

— Зі шукатиме її, — тихо промовив один із чоловіків. — Та з нами буде все гаразд, щойно ми дістанемося Гарісона й скинемо фургон. Довежемо її швиденько.

Спогад вдарив у голову: мене витягують з автівки, в тіло вгризаються скло й метал. От чому спина горить вогнем.

Дідько, мене викрали. Певно, на вимогу Товариства. Зейд казав, що вони націлилися на мене, та я знала, що він поставив своїх охоронців навколо Персонс-Менора. Їм довелося використати Дею, щоб виманити мене, тож існує чимала ймовірність, що її теж викрали.

Холера, ну я й ідіотка!

Я ж навіть на мить не замислилася, що це може бути пастка, коли Дея не відповіла на дзвінок! Так квапилася дістатися до неї, раптом щось сталося, що навіть не промайнула думка зателефонувати Зейдові! А це ж могло врятувати не лише мене, а й Дею.

Я заплющила очі, намагаючись стримати схлипування. З-під повік витекла сльоза, груди тремтіли, намагаючись не розірватися від напруження. Це сталося через мене, це я, побий мене тряся, винна в усьому.

Зейд сто разів попереджав, що за мною можуть прийти, а я потрапила в першу ж пастку, яку мені влаштували.

Ти така ідіотка, Едді. Така неймовірна ідіотка.

— Ти справді вважаєш, що ми зможемо сховати її від нього? Це клятий Зі, чоловіче, — відповів другий голос, той, що з легким латиноамериканським акцентом.

— Ми просто даємо Товариству те, чого вони просять. Ти кого з них більше боїшся? Їх чи Зі?

От лайно, це такі бісове Товариство. Я це і так розуміла, але коли почула чітке підтвердження, до мого кровотоку впорснулася ще доза адреналіну.

Не знаю, чому я втрапила в це лайно, але, будь ласка, нехай мене витягнуть із цього сраного салату із відсутності й протухлих збочень — я не пасую до нього.

Мені личить салат із фруктів та овочів. Здорових продуктів, яким ніколи не спаде на думку спихнути мене із шосе чи продати в рабство.

Тим часом другий чоловік пробурмотів:

— Я ліпше не обирав би.

Далі я почула звук, немовби когось підбадьорливо поплескали по плечу.

— На жаль, не маєш такої можливості, Ріо. Та байдуже. Це дівча коштує мільйони. Я маю на увазі, що ми з тобою зараз веземо в цьому фургоні офігенний діамант. Тільки уяви, чуваче: дівчина Зі, єдина й неповторна, виставлена на торги. Ти знаєш, скільки в нього ворогів? Та люди зі шкіри пнутимуться, щоб зробити цю дівчину своєю іграшкою. Я отримаю свою частку від Макса, а тобі, я певен, заплатить Товариство. Ми заживемо в розкошах. — Він розреготався, наче гієна. — Чорт, після цієї обуродки я куплю собі острів!

Ці бездушні слова чоловіка, що говорив про мене, наче я — будинок, виставлений на продаж, збурили в мені хвилю гніву.

— Схоже, твоє уявлення про комфорт відрізняється від мого. Нам доведеться переховуватися разом із нею. Принаймні, поки Зі живий, — відповів другий чоловік — Ріо. Його ім'я здалося мені знайомим, я пригадувала, ніби хтось гукав його на ім'я після того, як мене зіштовхнули з дороги.

— Не переймайся, чоловіче. Маємо непогану фору перед сьогоднішнім ритуалом, а там, я певен, Товариство так чи так дістане Зі. Нас захистять.

У відповідь Ріо лише іронічно пирхнув.

Ісусе Христе, я й справді була у величезній халесі. На очі навернулися сльози, і жодні пусті балачки не могли завадити їм литися просто крізь пов'язку.

Я ледве спромоглася придушити ридання, які намагалися прориватися крізь зціплені зуби.

Дихай глибше, Едді. Чого тебе вчив Зейд?

Кілька секунд я збирала до купи думки, проте зрештою його голос пролунав у мене в голові.

«Залишай сліди».

Зціпивши зуби від болю, я повільно смикала себе за волосся, доки відірвала кілька волосин. Гострі уколи болю порівняно з тим, що відчували інші частини мого тіла, були неістотними, наче шпилькою вкололася.

Я рухалася якнайменше та якнайповільніше. Мої очі зав'язано, тож я гадки не мала, чи добре бачать мене ті чоловіки. Варто було їм у півока побачити один мій порух, і вони звернули б на мене увагу.

Я поворушила пальцями, щоб струсити вирвані волосини.

Не встигла я потягнутися за наступним пасмом, як машина влетіла в явно велику яму, і я не стримала зойку.

Чоловіки тієї миті не розмовляли, та враження було таке, наче в переповненій людьми гамірній кімнаті миттєво запала тиша.

— Ласкаво просимо до світу живих, серденько, — проспівав один із чоловіків. Той самий, хто назвав мене діамантом.

— Куди ви мене везете? — хрипко запитала я.

— До твого нового дому... ну, тимчасового, — виправився він. — А той, хто заплатить найбільше, вже перевезе тебе до остаточного. — Він захихотів, наче говорив про собаку, якого от-от прилаштує до люблячої родини.

— Чудово, — каркнула я. — Звучить так, наче я щойно виграла джекпот.

Один із чоловіків невесело засміявся, судячи з голосу, це наче був Ріо.

— Тримайся свого почуття гумору, дівчинко. Воно тобі знадобиться там, куди ти прямуєш.

Перш ніж я встигла розтулити рота, щоб відповісти, щось уколало мене в руку, а потім венами розійшлося пекуче відчуття.

Я різко втягнула повітря. І це був останній вдих, який я зробила, перш ніж темрява накрила мене.

— Її життєві органи в нестабільному стані, тиск падає. Мусимо поставити їй крапельницю.

Я поворухнулася; дзвін у вухах спотворював незнайомий голос.

Біль пронизував кожну клітинку мого тіла, але відчуття було таке, немовби я під водою і намагаюся дістатися поверхні, та водночас сахаюся від неї, бо знаю, що біль там стане сильнішим. Мене огорнув вогняний саван, полум'я лизало мої нервові закінчення, і що ближчою я була до того, щоб отямитися, то яскравішим ставав вогонь.

Щось легко вколало мене в руку, а тоді я почула з різних боків приглушені голоси.

— Вивих плеча, травма голови, рвані рани по всьому тілу. — Чоловічий голос затих, а потім знову врізався мені у вуха, завібрував у хребті.

— Чорт тебе забирай, Ріо, це ж тобі не лікарня, де в мене є все потрібне обладнання. Як я розумію, в неї взагалі зараз може бути внутрішня кровотеча.

— Та тю, чоловіче, з нею щойно все було гаразд, — відповів другий чоловік, здається, товариш Ріо, з ноткою хвилювання в голосі.

— Гаразд?! Та я навіть уявити не можу, яких травм вона зазнала. Очевидно, сильно вдарилася головою. Можливо, в неї внутрішня кровотеча, і вона за кілька секунд помре. Ти можеш дістати мені комп'ютерний томограф? — Коли йому нічого не відповіли, він пробурмотів: — Я так і думав.

Темрява наповзала із закапелків моєї свідомості, загрожуючи знову затягнути мене в полон. Я застогнала, а тим часом пальці чоловіка, що обстежував мене, лягли на мої повіки.

В очі посвітили яскравим світлом, та я заледве помітила це.

— Панно, ви можете сказати мені, де вам болить?

На місці плями світла опинився літній чоловік, його обличчя насувалося на мене. Воно було розпливчастим, але я змогла вирізнити пасма сивого волосся, густі вуса та ясно-блакитні очі.

Я спробувала розтулити рота і щось сказати, та язик прилип до піднебіння.

Ісусе, чим вони мене накололи? Я була геть дезорієнтована і млява.

— Я знаю, що вам зараз дуже боляче, але мені треба, щоб ви сказали, де саме болить.

Усюди. Холера, мені болить всюди.

— У... плечі, — зрештою крякнула я. — У голові.

— Ще десь? Груді, живіт?

— Спиная, — видихнула я, знову пригадавши, як мене витягували з автівки. Спиная відчувалася так, ніби її натерли на дрібній тертці.

— Це все? — наполягав він.

Я кивнула, виснажена цим градом питань. Боліло ще в мільйоні місць, але в мене закінчилися сили, я була страшенно втомлена.

— Я дам вам наркоз і полікую вас, гаразд?